# Självliv eller Gudsliv

---

## Förord till den elektroniska utgåvan

Under arbete...

AXEL LJTTNQÖREN

SJALYLIV

FÖRLAGET FILADELFIA - STOCKHOLM 6Självliv eller gudsliv

Av

AXEL LJUNGGREN

<=j

FÖRLAGET FILADELFIA, STOCKHOLM 6Häroldens Tryckeri. Stockholm C936.Företal.

DENNA lilla bok har tillkommit för att uppmuntra och styrka troende själar till hel och odelad överlåtelse åt Jesus samt till att förbliva i denna ställning. Endast så kan en kristen bliva till verklig välsignelse för dem som stå utanför frälsningen i Jesus Kristus, främst dem som röra sig inom räckhåll för de troendes liv och verksamhet. Det är säkert tippenbart för många, att det finnes frälsta människor, som ha visshet om sin egen själs räddning utan att ändå vara så helt i Herrens hand, att Han kan få utföra, vad Han har planerat med deras liv. Må Gud få hjälpa oss alla, och må Han hjälpa mig, som endast är en syndare, frälst av idel nåd.

Författaren.I.

Den första överlåtelsen.

»Lovad vare vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader, som efter sin stora barmhärtighet har genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda fött oss på nytt till ett levande hopp.»

DET är ju genom ett överlämnande av oss själva och ett utlämnande av våra egna tycken och tankar, som vi få göra ovannämnda härliga erfarenhet. Men redan från den första avgörelsestunden kunna vi se olikheter i de nyfrälstas utveckling och framåtgående.

Några mogna ut på en förvånansvärd kort tid. De äro från början angelägna att i allt lyda Gud och att i allo rätta sig efter Hans ord, och vi se dem efter kort tid som verksamma församlingsmedlemmar, ivriga att komma in i den plan, Gud har lagt för deras liv. Andra åter tyckas vara nöjda med att ha fått förlåtelse för synderna och visshet om barnaskap hos Gud. Så fort de höra talas om att låta döpa sig och förena sig med församlingen eller att i övrigtlåta Guds ord få makt i deras liv, så erbjuda de motstånd.

Nu sicall det icke förnekas, att det är av stor betydelse, i vilken miljö och atmosfär själarna hava blivit födda till liv. Andesmorda vittnesbörd och predikningar, ett brinnande böneliv bland de troende, ett kärleksfullt omhändertagande av de nyfödda barnen, allt är av den allra största vikt för tillväxten av och förkovran i det andliga livet. Men även där det andliga tillståndet är gott, kan man ändå ganska tydligt se dessa två slag av Guds barn.

Jag tror ej, att det är för djärvt att påstå, att en orsak till stillestånd är, att man redan från början har gjort vissa förbehåll med avseende på sitt liv, mdd andra ord: man har icke uppgivit sin egen vilja eller sitt själviska jag, och

så blir resultatet, vad vi kalla »ett halverande liv» och i många fall fullständig av-fällighet. O, vad det är noga med att alltid intaga denna ställning till Gud: »Herre, Du har frälst mig och givit mig frid; gör med mig, vad Du vill, och må jag alltid få nåd att lyda Ditt ord och Din Ande.»

En sann och verklig förödmjukelse i anden är också nödvändig, om vi skola bliva kvitt vår egenvilja. Jag tror, att många själar hava stannat vid blotta överbevisningen om sin synd och skuld utan att träda fram med en öppen bekännelse av sin önskan om bättring och frälsning, därför att det skulle komma att kosta förödmjukelse inför andra människor. Om du som läser detta, ej har kommit fram till hel överlåtelse åt Gud av detta skäl, så vill jag råda dig att6

betala priset. Du skall få se, att det lönar sig. Ära vare Gud!

Då jag, som skriver detta, fick klarhet i att jag behövde Guds frälsning, var det just på denna punkt, som det bjöd motstånd. Jag förstår, att jag — en tid innan jag blev verkligt frälst — hade den hjärtats tro, som är nödvändig för att få delaktighet med Jesus, men för mitt självkloka intellektuella jag var det för dåraktigt att offentligt böja knä mitt i läsarehopen för att bekänna min synd och bedja om nåd. Alltså gick jag en tid med förvissning om att Gud älskade mig och hade gjort allt för min frälsning — och dock blev det icke någon frigörelse.

Men jag prisar Herren och är Honom oändligt tacksam, att Han förde mig fram till detta att göra en offentlig bekännelse. Ty det var just där, skon klämde. Det står ännu så levande för mig, hur jag på morgonen, den dag jag blev frälst, beslöt: »I kväll skall jag lämna mig åt Gud i mötet.» Och jag minns, att jag önskade, att det skulle komma riktigt många människor tillsammans! Det skedde också, ty lokalen var fullsatt. Så steg jag då fram med mitt frälsningsbehov och min tro, och Gud lönade mig rikligen, ty den härliga frälsningsfröjden kom mitt hjärta till del, och den har förblivit intill nu, efter åtta år. Ära ske Gud och Lammet!

Jag har med ovanstående ingalunda velat säga, att det ej går att bliva frälst i hemmet eller ensamheten, ty det skulle ju motsäga erfarenheten. Gud möter på varje rum ärliga längtande hjärtan, som vilja helt7

uppgiva sig för Honom. Men vad jag har velat säga är detta, att när Gud vill ödmjuka oss även inför människor, då är det till stor välsignelse för oss själva och ofta även för andra, att vi träda fram och giva oss till känna offentligen. För övrigt, de som Gud har mött i det fördolda, de komina snart fram med det nya livets frukter, ty »icke kan en stad döljas som ligger på ett berg».

På hel överlåtelse följer hel frälsning, men sedan gäller det att förbliva i denna ställning till Gud.

II.

Ett fortsatt överlåtande.

»Rensa bort, o käre Herre, allt som finns av egenliv!» Med sorg i hjärtat måste vi många gånger åse, huru själar, som »kommit igenom» till härlig frälsning och som kanske även blivit döpta i iden Helige Ande, hastigt gå tillbaka i sitt andliga liv, för att i många fali alldeles komma utanför frälsningens råmärken.

Det är ju så, att ej ens de allra djupaste och härligaste erfarenheter i frälsningen kunna garantera ett förblivande gudsliv, såvida ej själen är villig att under vandringen med Gud helt underordna sig Hans vilja och lämna ut den egna själviska viljan. Detta senare är 'emot den mänskliga naturen, men vi skola uppnå detta genom den gudomliga natur, som vi få del av genom att uttaga löftena (2 Petr. 1:3, 4). Erfarenheten visar oss, att det är just i den mån som8

vårt eget viljeliv överlämnas, som vi få del av 'denna härliga natur, som är av Gud.

Det är väl på grund av köttets svaghet, som Guds vilja synes så sträng och svår att efterkomma, men för den som lärt att i sanning bedja: »Ske Din vilja», skall det snart bli klart, att det är iden ljuvligaste ro och vila i att vara helt i Guds hand, även om det skulle kosta lidande och strid.

En broder sade vid ett tillfälle: »Jag tycker ej om att höra predikas så här: 'Akta dig för att bedja Gud: Ske Din vilja, ty det kan kosta dig mer än du anar!' jMen det är ej något förskräckligt att bära Jesu ok, utan Han har ju

själv sagt: 'Mitt ok är ljuvligt, och Min börda är lätt!' Det dyrbaraste och bästa för oss är att få göra Guds vilja, och det är inte heller något svårt, då vi göra det på rätt sätt av kärlek till Honom.»

Ja, så ungefär föllo nämnde broders ord; och jag tror, att vi kunna av hjärtat instämma häri, då vi lärt oss att av kärlek till Honom göra, vad Han vill.

»Intet förbliver, intet förbliver, allt på vår jord skall förgänglighet nå. Men vad som gjorts utav kärlek till Jesus, äger sitt värde, skall evigt bestå!»

Den man älskar av hela sitt hjärta har man ej svårt att lyda, det blir en förmån att få göra det. Ty däri består kärleken till Gud, att vi hålla Hans bud, och Hans bud äro icke tunga.

Det bör här anmärkas, att vi ju ej i ett nu kunna9

se hela Guds mening med våra liv; men klå är det gott, att vi, så Tå n g t vi förstå, äro i Hans hand., så skall Han sedan föra oss vidare. Om vi så göra, kunna vi räkna med Fians nådefulla hjälp och även få hugsvalelse och välsignelse för våra hjärtan. Halleluja!

III.

Olika fall av överlåtelse.

»Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära edra kroppar till ett levande., heligt, och Gud välbehagligt offer — eder andlige tempeltjänst» (Rom. 12 :'i).

Många kristna ha efter frälsningserfarenheten förts fram till en punkt, där det åter gällt, huruvida man velat stå helt för Gud, eller om man skulle i någon mån ge efter för vad som ur egenviljans synpunkt vore behagligare.

För några sammanfaller denna erfarenhet med ställningstagandet till dop och församlingsgemenskap. Förj andra åter inträffar krisen vid annan tidpunkt eller1 annat tillfälle, då det gäller: Antingen framåt eller tillbaka! Lycklig den själ som, med öppen blick för kostnaden ödmjukar sig under Guds mäktiga hand och genom en ny överlåtelse sjunker djupare in i frälsarefamnen. Där är vila och trygghet, hugsvalelso och tröst! Prisad vare Jesus Kristus!

Vi märka dock under vandringen med Gud, attio

det kommer flera sådana tillfällen, då vi känna behov av att komma närmare Jesus, och jag tror, att anfäktel-se- och frestelsetider kunna bliva medel för oss till intimare kristusliv.

Författaren av dessa radier har själv erfarenhet av sådana tillfällen, då Guds väsens ljuvlighet uppenbarats för den inre människan, och detta har medfört nytt hopp och ny frimodighet i striden mot synd, värld och djävul. Ära vare Gud! Det är klart, att frågan om egenlivets uppgivande är intimt förbunden med helgelsen; ja, man kan säga, att helgelse verkas fram på detta sätt, och så kommer här fram den andliga människan till skillnad från den sjä-1 i s k a och köttsliga människan.

Ett gott sätt att skilja de självuppgivna själarna från dem som leva egenlivet är att giva akt på deras sätt att upptaga andras omdömen om dem själva. Den helt uppgivne bekymrar sig ej mycket om vad andra säga om honom, och begår någon en oförrätt mot honom, så ger han ej igen med samma mynt, utan beder till Gud om rättelse och hjälp i förhållandet. Den egenvillige däremot är så ytterst ömtålig, att han bliver stött av minsta orsak; och om sin egen ära är han mycket mån. Men må Gud hjälpa oss att först och sist vara måna om Guds ära, och genom att ställa oss helt till Hans förfogande kunna vi medverka till att Gud bliver ärad.

Det är också ganska naturligt, att den uppgivne — eller andlige — är tålmodig gentemot andras tycken, meningar och orättvisor, ty han har ju fått del avII

Guds sinne, och vi veta ju, hur oändligt långmodig och barmhärtig vår dyrbare Frälsare är, med vilken kärlek Han söker de ogudaktiga människorna och huru fördragsam Han trots allt är gentemot gensträ-viga Guds barn.

Alltså, vilja vi av hela vårt hjärta tjäna Gud och bliva Honom lika, så låt oss utlämna vårt egenliv, för att

gudslivet skall komma helt till sin rätt hos oss I

Ett par sångverser äro ständigt levande och dyrbara för mitt hjärta:

»Den som Han till ära vill upphöja måste grundligt förödmjukas först; den sig måste allra djupast böja, som uti Hans rike skall bli störst.

Herren sina mest förtrogna vänner härliggjorde genom bitter nöd; den som djupast Jesu kärlek känner mest har smakat egna jagets död.

Ty, då varje jordisk fröjd försvinner, blomstrar hjärtats glädje uti Gud; när förhoppningarnas gröda brinner, hjärtat slår de bästa böneljud.

I den ödesdigra natten mången skrivit känslans sköna poesi, och så innerligt ljöd morgonsången, då ett prövat hjärta slog däri.»

Ja, i sanning, de som sett de egna planernas och förhoppningarnas gröda brinna upp, på det att Guds planer skulle gå i verkställighet, de ha också funnit,12

att då har hjärtat slagit »de bästa böneljud», och innerligheten i ett prövat hjärtas morgonsång bliver djupare än i någon annan lovsång.

Så kommer detta åstad, att Herren från sådana själar får en sann »frukt från läppar som prisa Hans namn».

IV.

Överlåtelse i tjänandet.

»I åter ären 'ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk', för att I skolen förkunna Fians härliga gärningar, Hans, som har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus» (i Petr. 2:9).

Det är ett stort och härligt faktum, att Gud icke allenast är så nådig och kärleksrik, att Han frälsar oss från synden, utan även låter oss få bliva tjänare åt Honom, ja, konungsliga präster för att förkunna Hans härliga gärningar. Och detta gäller icke allenast en utvald del av särskilda vittnen, utan allt Guds frälsta folk är kallat härtill. Pris ske Hans namn!

Vi förstå då, att vi för de särskilda uppgifter, Gud har åt oss, särskilt behöva vila i Herrens vilja, så långt vi kunna förstå denna. Om alltså en broder eller syster har en uppgift i församlingen bredvid sin dagliga förvärvsgärning — låt oss tänka oss såsom andlig sångare eller musikant — så går det ej an att — i syfte att förbättra sina ekonomiska villkor — utani3

vidare lämna iden ort, där han eller hon blivit ställd av Gud. Nej, den som vill vara utlämnad åt Guds vilja, han erfar, att det inte är allenast predikanter och församlingsföreståndare, som skola vara ledda av Gud med avseende på verksamhetsområde, utan jämväl varje Herrens verklige tjänare. Och den som har den undangömde bedjarens kall — ett av de allra viktigaste i Guds församling — han känner också, att det är noga med att vara i Herrens hand på den av Herren bestämda platsen.

Härmed skall ej vara sagt, att icke Herren skulle tillåta sina barn någon ändring i yttre förhållanden och utkomstmöjligheter, utan blott detta, att det är mycket noga med att Herren får styra våra steg i allting. Det finnes ett härligt bibelord, som torde passa att citeras här: »Finnes det en man, som fruktar Herren, då undervisar Han honom om den väg han bör välja» (Ps. 25:12).

Inför särskilda uppgifter i Herrens tjänst kommer det också ofta påfrestningar och frestelsestunder; ja, det blir strid mot mörkrets makter, och intet annat är ju att vänta från dem som till varje pris vilja förhindra Guds viljas utförande. Men om det blir strid mot Gud är det allvarligare. Och det kan man ju säga, att det blir, om den egna viljan och de egna planerna skola utföras framför Guds planer.

Det är lärorikt att läsa i 1 Mos. 32:22—32 om Jakobs kamp med Gud. Tänk, att när Gud hade övervunnit Jakob och krossat honom, gav Han honom det vittnesbördet, att han, Jakob, hade vunnit seger!14

Det heter också i det följande, att Jakob, ännu sedan han sett solen gå upp, haltade på höften, som Herren måst slå ur led. Han hade efter striden och segern detta tecken på att han var övervunnen. Må det vara så med oss såsom Guds tjänare! Det kan ingalunda vara Guds mening, att våra liv skola vara en ständig jakobskamp, utan vi skola vara så övervunna, att vi med glädje gå åstad i Herrens namn för att utföra Hans heliga vilja och befrämja Hans underbara verk på jorden.

Jag tror, att det ej är för mycket sagt, att mången i dag lever avfällingens tunga liv på grund av eftergivenhet för egenviljan, då det gällde att gå framåt till någon särskild uppgift, som Gud hade berett och lagt till rätta. Det har synts för tungt och påkostande, och så har man dragit sig tillbaka. Vänner, må. ingen av oss höra till dem som draga sig undan, ty i sådana finner ju Herren icke behag, utan må vi höra till dem som »tro och så vinna sina själar» (Hebr. 10:39).

Vi böra bedja med sångaren: »Frälsning från högmod, all självlivets strid.» Ja, i sanning, att vara frälst men ändå leva självlivet, det orsakar strid, strid som Herren helst vill bespara oss, så att vi i stället finge sätta in våra krafter på att bekämpa mörkrets fästen och befria fångarna där! Gud hjälpe oss därtill i Jesu namn!

»Må jag då ej ängsligt spörja: 'Herre, säg varthän Du går?' eller med en hemlig tvekan15

träda uti Dina spår! Ack, här gäller blott att följa, ej att välja väg och stig, blott att uti barnslig lydnad, gå den väg Du valt åt migl»

V.

«Gud, giv mig min frälsnings fröjd åter!»

Frälsning och verklig fröjd höra intimt samman, och det är gott att veta, att Gud gärna vill giva fröjd och glädje åt sina barn. Och alla frälsta själar önska väl att bliva välsignade av Gud, något som de också ha rättigheter och möjligheter till.

»Fröjden eder i Herren alltid»;, säger aposteln. Vare sig det nu är fråga om högljutt jubel och lovprisning eller hjärtats underbara stilla inre glädje i Gud, så är det vår oförgripliga förmån att få vara saliga och lyckliga i förening med Honom.

Jag har märkt bland de troende, att några ständigt tyckas vara saliga och lyckliga, under det andra liksom stå utanför, ja, i många fall taga anstöt av allt för mycken lovsång. Jag tänker särskilt på de själar, som bedja den bön, som satts som rubrik härovan. De ha erfarit frälsningens lycka en tid, men i dag är det, som det vore slut med all glädje. Huru kommer det till?

Det har blivit klart för mig, att många, som bedja om förnyad frälsningsfröjd, bedja förgäves, ty de leva ett själviskt och egenkärt liv; de ha16

funnit det bekvämare för köttet att lyda dess röst och icke Andens, och när de söka välsignelse, göra de det mera av personlig njutningslystnad än av lust att t j ä ni a Gud. Det finnes en regel i Andens värld: »Den frikostige varder rikligen mättad, och den som vederkvicker andra varder själv vederkvickt» (Ords. 11125).

Ett utgivande liv bliver ett av Gud välsignat liv. Gud vill gärna möta dig, du längtande broder och syster, men då måste du låta allt själviskt tänkande fara och upphöra med att vara gensträvig mot Herren. Det heter ej för ro skull i Ps. 68:7: »Allenast de gensträ viga måste bo i en öken.» Det var ju ditt överlämnande och din överlåtelse åt Gud, som gav dig glädje och fröjd; alltså bliver en ny överlåtelse och ett nytt överlämnande orsak till att ditt hjärta får känna forna dagars fröjd och jubel. När du då åter helt vilar i Hans mäktiga hand, skall du icke länge behöva bedja om frälsningsfröjd, utan den är redan ditt hjärtas del och lott, och du får se, att »Guds källa har vatten till fyllest». »Lägg ut, lägg ut från land, låt all förtöjning gå.»

Bönen om att på nytt få fröjdas i frälsningen kan ju även vara berättigad; vi behöva endast tänka på Davids bön, då han hade syndat: »Förkasta mig icke från Ditt ansikte, och tag icke Din Helige Ande ifrån mig. Låt mig åter få fröjdas över Din frälsning, och uppehåll mig med villighetens ande» (Ps. 51:13, 14).

Det må också här vara sagt, att det ju kan växla17

ganska mycket för oss härnere under jordevandringen; prövningar och lidanden kunna liksom . komma vårt jubel att bliva mera lågmält och inåtvänt, men glädjen över att Gud har gjort nåd med oss skall icke bliva oss fråntagen. O, skola vi icke helt överlåta oss till helig offertjänst åt Herren, i det att vi giva oss själva åt Honom och sedan villigt giva av vad vi hava att disponera över? Låt oss ej vara rädda för att offra oss och vårt åt Herrens verk 1 Det bliver rikligen belönat. Han, som ej har skonat sin egen Son utan utgivit Honom för oss, skulle icke Han vara värd, att vi giva oss själva och allt vad vi äga åt Honom?

Låt oss göra detta, så mycket mera som vi förstå, att dagen nalkas då Jesus kommer; en ny hushållning bryter in, och vedermödan avslutar det ljuvliga nådens år som ännu varar 1 Ännu finnas möjligheter att göra något för Herren och för själars frälsning.

VI.

Självförtroende och självgodhet.

Ute i världen talas det ofta människor emellan om att man måste ha självförtroende. Man måste värdesätta sig själv, om man ej skall gå tillbaka i utvecklingen, och nian måste hävda sig själv, för att ens prestationer skola väcka gehör hos andra. Ambition-eller självkänsla är en egenskap, som i världens ögon aktas högt; men för oss frälsta visar den sig ofta — Självliv eller gudsliv.i8

vara förklätt högmod, även om man använder andra och mera klingande ord.

Vi se ock på alla områden i denna tid en hänsynslös strävan efter att få göra sig gällande, bliva uppmärksammad och firad, beundrad för styrka, skönhet eller intelligens. Må allt sådant vara bannlyst från Guds folk och från Hans församling! Om rum lämnas den Helige Ande, blir sådant i allmänhet avslöjat och hållet på avstånd, men det gäller för oss att som enskilda taga oss till vara, så att vi icke giva efter för frestelsens falska förespeglingar om ära och berömmelse från människor.

'Men hur skall det då vara för oss frälsta? Skola vi vara ett slags viljelösa automater, som ha lämnat bort vårt viljeliv åt Gud och mekaniskt utföra, vad Han bjuder? Nej, prisat vare Hans namn, vi ha i stället den stora förmånen att i full harmoni med Hans planer vilja detsamma som Han vill, försökande genom Guds nåd att anlägga himmelska synpunkter på livet och människorna. Vi skola på allt sätt söka förverkliga, vad Han har menat med våra liv till hjälp och frälsning för sådana, som ännu vandra fjärran från nåden i Kristus Jesus.

Detta få vi göra under ödmjukt beroende av Honom, som har skapat oss och som alltså känner våra särskilda förutsättningar och möjligheter att tjäna Honom. Han är ju även den store kärleksfulle givaren av de andliga gåvorna, som äro till en så underbar välsignelse, då heluppgivna själar få bruka dem till de troendes uppbyggelse och förkovran och till19

syndares väckelse och frälsning. Det heter i Skriften, att vi böra tänka blygsamt om oss själva, och det är säkert, att får Andens ljusflod visa Honom för vårt hjärta, samtidigt som vi se oss själva i rätt belysning, då få vi erfara sanningen av Jesu ord: »Mig förutan kunnen I intet göra.»

Men inför frågan: Huru stor tro får jag då ha om mig själv, har jag tänkt mig detta svar: Du får tro så mycket, som att Gud kan använda dig såsom redskap till andras frälsning, om du är villig att överlåta Idig åt Honom. Gud kan använda dig och mig, broder och syster, men Han vill vara chefen i det företag, där vi frivilligt tagit tjänst. Och låt oss komma ihåg: orderna utgå alltid ifrån Honom allena; men när vi äro vissa om att Han har talat, kunna vi på Hans bud frimodigt gå åstad.

Det heter i i Tim. 3:13: »Ty de som hava väl skött en församlingstjänares syssla, de vinna en aktad ställning och kunna i tron, den tro de hava i Kristus Jesus, uppträda med mycken frimodighet.» Jag tror, att man kan tillämpa detta ord på alla Guds barn, åtminstone i någon mån. Den som väl skött de uppgifter Gud anförtrott åt honom, han har möjlighet att fortsätta i Herrens tjänst.

Syskon, vi hava ingen orsak att liksom be om ursäkt för att vi våga tro på vår käre Frälsare, utan låt oss lyfta våra blickar uppåt, och låt oss gå, andligen talat, med högburna huvuden! Vi som ha smakat Guds frälsande nåd och ha det största uppdrag, som kan tänkas givet åt människor, vi behöva ej skamset sticka20

undan våra huvuden i någon vrå, utan må vi med den nåd Gud giver »låta vårt ljus lysa för människorna, på det att de må se våra goda gärningar och prisa vår Fader, som är i himmelen». Men må allt, vad vi göra, ske under ödmjuk tacksamhet till Gud, som aktat oss värdiga något så underbart som att få vara Jesu budbärare i en mörk tid och en ond värld!

Slutord.

Så må det som nu sagts genom Guds nåd få verka till någon välsignelse och hjälp för bröder och systrar här i främlingslandet. Om någon bleve eggad till uppgivelse och förnyad överlåtelse åt Jesus genom dessa rader, vore de ju ej skrivna förgäves.

Författaren har under skrivningen känt allvaret i detta att själv ligga på altaret och ej vara en sådan som »predikar för andra men ej själv håller provet». Må Herren hjälpa mig i Han kan hjälpa alla sina bam till ett utgivande liv. I den mån Han får taga hand om oss, skola vi få erfara ljuvligheten och sötman av Hans nåd. Helt för Jesus! Må detta vara vår lösen! Vår dyrbare Frälsare är själv det skönaste exempel på heluppgivenhet.

Jag vill nu sluta denna skrift med de ord, som Han en gång uttalade med tillämpning på sig själv, ty ide gälla också oss:

»Om icke vetekornet faller i jorden och dör, förbliver det ett ensamt korn.»

Amen.PRIS 40 ORE

^>)

Häroldens Tryckeri - Stockholm 193S